

EEN VERLOREN ZON

Luc en Mark Huyse – Professoren en broers Ons leven als wielervan is vroeg begonnen. Als tiener leerden wij elke dag van de Ronde van Frankrijk met de speciale editie van het dagblad *Het Volk*. Een vliegtuigje dropte de exemplaren rond 17 uur op het grasveld van Stade Kortrijk. Belangrijker nog: vader Huyse was commissaris bij de Belgische wielerbond. Dat bracht koersen en coureurs wel heel dichtbij. We reden mee in de 'officiële wagen' in Gent-Wevelgem en in Kuurne-Brussel-Kuurne. En er was Omer Huyse (22 augustus 1898 - 2 maart 1985), in 1924 winnaar van de langste Tourrit ooit. Tussen Les Sables-d'Olonne en Bayonne lagen 482 kilometer. Hij deed er 19 uur en 40 minuten over met een gemiddelde snelheid van 24,5 kilometer per uur. **BOVENDIEN WAS HIJ DAT JAAR TOURWINNAAR IN DE CATEGORIE VAN DE ZOGEHETEN 'ISOLÉS', DE MANNEN ZONDER HULPTEAM. WAT WAREN WE FIER.** Goed, dat was weliswaar heel lang geleden. En was onze eigen grootvader wel echt de volle neef van Omer of slechts een achterneef? Het derde niet.

We hebben hem zeker ontmoet. Daar heeft vader ongetwijfeld voor gezorgd. Omer woonde in de buurt van Moeskroen, op fietsafstand van onze thuisstad Kortrijk. Helaas, elke herinnering aan die ontmoeting is weg. Omer is trouwens overall vrij snel in de vergetelheid geraakt. Zijn wel erg beperkte palmares is daar niet vreemd aan. Hij was negende in de Tour van 1924, zevende in 1925 en dertiende in 1926. Kort daarna kocht hij een café in Risquons-Tout, een gehucht van Rekkem, en een brouwerij in de buurt van Kortrijk ('De Rondeman' was de naam van zijn topbier). En dat was het dan.

In Vlaanderen is Omer Huyse altijd een nobele onbekende gebleven. Daar is de communautaire kwestie niet vreemd aan. De wet van 8 november 1962 legde de taalgrens, zo was toch de bedoeling, definitief vast. Moeskroen en omgeving verhuisden naar Henegouwen. Lowingen, waar Omer woonde, werd Luïngne. Waalse journalisten noemen hem sindsdien *'notre fils adopté'*. Het is in datzelfde Luïngne dat hij begin juli 2014, negentig jaar na zijn triomf in Bayonne, met een borstbeeld vereeuwigd is. Toeval of niet, ook bij ons is zijn naam weer te horen. Stephan Vanfleteren's wielersfoto's waren in 2010 te zien in de Leuvense universiteitsbibliotheek. Bij de opening was er een kleine hommage aan Omer Huyse. Een van ons beiden nam het woord. Marks deelname aan de Ventourist, in juni 2018, was opnieuw een aanleiding om Omer, onze verloren zoon, ter sprake te brengen.

Postkaarten Omer Huyse.
In 1926 en 1927 koerst
Huyse voor het Franse
fietsmerk Automoto.